

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Voorwaar, voorwaar, zeg ik u, wee dengene die liegt, om te bedriegen, omdat hij verondersteld dat een ander liegt om te bedriegen, want dezulken zijn van de rechtvaardigheid Gods niet ontheven.

Leer en Verbonden 10:28.

De verkoren Twaalf.

Discipelen en Apostelen.

Het discipelschap is algemeen; ieder volgeling van iemand of vereerder van beginsel kan een discipel genoemd worden. Het Heilig Apostelschap is een ambt en roeping behoorende tot het Hooger of Melchizedeksche Priesterschap, gelijktijd verhoogd en onderscheiden, omvattende als een onderscheiden functie dat van persoonlijke getuige te zijn van de heiligheid van Jezus Christus als de eenige Verlosser en Zaligmaker des menschen. y) Het Apostelschap is een persoonlijke gift, en als zoodanig wordt dit alleen bevestigd door verordineering. Dat de twaalf een raad of „quorum” vormden, die macht hadden in de door Jezus Christus gevestigde Kerk, is bewezen door hunne bediening na 's Heeren opstanding en hemelvaart. Hun eerste officieele daad was die van het aanvullen der vacante plaats, ontstaan door den afval en zelfmoord van Judas Iscariot; en in verband daarmee, werd door Petrus, de Presideerende Apostel, de noodzakelijke vereischten voor dengene die gekozen en verordineerd zou worden naar voren gebracht, welke omvatte de wetenschap van Jezus, Zijn leven, dood en opstanding, om den nieuwen Apostel één met de Elf te maken als een bijzondere getuige van 's Heeren werk. z)

De ordinantie der Twaalf was den aanvang van een verhoogd tijdperk in de aardsche bediening van Jezus, een tijdperk gekenmerkt door de organisatie van een vereeniging van mannen wien het Heilig Priesterschap was geschonken en op wien zoude rusten, meer nog na 's Heeren heengaan, de verplichting en verantwoordelijkheid der voortzetting van het werk door Hem begonnen, en van de opbouwning der kerk door Hem gevestigd.

Het woord „Apostel”^v, is een Nederlandsche overzetting ontleend aan

y) Leer en Verbonden 18 : 27—33; 20 : 38—44; 107 : 1—9, 23, 24, 39.

het Grieksche woord *Apostolos*, letterlijk beteekenend „gezondene”, en duidt aan een die is „afgevaardigd” of „officieele boodschapper”, die spreekt en handelt door de macht van iemand meerder dan hijzelf.

In dezen zin paste Paulus later dien titel aan Christus toe, als iemand speciaal gezonden en bevoelachtigd door den Vader. a)

Des Heeren bedoeling van het kiezen en verordineeren der Twaalf is als volgt door Markus verklaart: „En Hij stelde er twaalf, opdat zij met Hem zouden zijn, en opdat Hij hen zoude uitzenden om te prediken, en om macht te hebben de zieken te genezen en de duivelen uit te werpen.” b) Voor een tijd die volgde op hun ambtelijke aanstelling verbleven de Apostelen met Jezus, speciale leiding en onderrichtingen ontvangende door Hem zelven, voor het werk dat voor hen in het verschiet lag. nadien ontvingen zij bijzondere opdracht en werden in de macht en autoriteit van hun priesterschap voortgezonden om te prediken en te bedienen.

Aanteekeningen op hoofdstuk 16.

1. *Judas Lebbeus Thaddeus*. — Deze judas (niet Iscariot) is in de geautoriseerde overzetting van Lucas 6:16 en Handelingen 1:13, aangevozen als „de broeder van Jacobus”. Dat de woorden „de broeder” eene toevoeging is aan de origineele tekst is aangeduid door de schrijffletters. De herziene overzetting dezer passages luiden in elk dezer gevallen „de zoon van Jacobus”, met schrijffletters voor gelijke bedoeling. De oorspronkelijke tekst luidt „Judas van Jacobus”. Wij zijn oningelicht gebleven naar welken Jacobus is verwezen, en of de Judas hier vermeld, de zoon, broeder of een ander bloedverwant is van den onbekenden Jacobus.

2. *De Beteekenis van „Apostel”*. — De titel, Apostel, is insgelijks een van speciale beteekenis en heiligheid; het is door God gegeven, en behoort slechts hun die geroepen en verordineert zijn als „bijzondere getuige” van den naam van Christus in de geheele wereld; dus onderscheiden van andere kerkelijke ambtenaren in de plichten hunner roeping. L. en V. 107:23.

Bij afleiding is het woord „Apostel” de Hollandsche vertaling van het Grieksche woord „*Apostolos*”, beteekenende „boodschapper”, afgezant, of letterlijk „gezondene”. Het beteekent dat hij die in waarheid zoo geroepen is, niet van zichzelf spreekt of handelt, maar als de vertegenwoordiger van een hoogere macht vanwaar zijn opdracht is uitgegaan; en in dezen zin is de titel die van een dienstknecht, meer dan van een hooggeplaatste. Zelfs de Christus wordt een Apostel genoemd in verband met zijn bediening in het vleesch (Hebr. 3:1), en deze benaming is gerechtvaardigd door Zijne herhaalde verklaringen dat Hij naar deze aarde was gekomen niet om Zijn eigen wil maar die van den Vader te doen door Wien „Hij was gezonden”.

„Hoewel een Apostel zooals is opgemerkt een afgevaardigde of afgezant is, is zijne macht groot, alsook de verantwoordelijkheid die daar-

a) Hebr. 3:1.

b) Mark. 3:14, 15.

mede gepaard, want hij spreekt in den naam van een macht grooter dan zijn eigen — in den naam van Hem wiens speciale getuige hij is. Wanneer een der Twaalf wordt gezonden om in een der ringen, zendingsvelden of ander afdeling der Kerk te bedienen, of te arbeiden in een streek waar geen kerkorganisatie is gesteld, handelt hij als de vertegenwoordiger, gevolmachtigde van het Eerste Presidentschap, en heeft het recht vol gebruik van zijn macht te laten gelden om te doen wat hij mag denken noodig te zijn voor de uitbreiding van God's werk. Zijn plicht is, het Evangelie te verkondigen en de verordeningen daarvan te bedienen, en het ordenen der kerkelijke aangelegenheden, waar hij ook gezonden wordt. Zoo groot is de heiligheid van zijn speciale roeping, dat de titel „Apostel” niet lichtvaardiglijk of ijdelijk, in het aanspreken van tot dat ambt geroepen personen, zou gebezigd worden. Het quorum of raad der Twaalf Apostelen, heden in de Kerk aanwezig, zou beter kunnen worden genoemd het Quorum der Twaalf, of Raad der Twaalf of eenvoudig „De Twaalf”, dan om te zeggen de Twaalf Apostelen; behalve bij bijzondere gelegenheden als die de meer heilige benaming kan waarborgen.

Het wordt aanbevolen den titel „Apostel” niet te bezigen als een voorvoegsel of onderscheidings toevoeging tot den naam van eenig lid van den Raad der Twaalf; maar dat dit zou worden gedaan als, Broeder —, of Ouderling —, en mocht het noodig zijn of verlangd worden, zooals in het bekend maken van zijn tegenwoordigheid in een openbare vergadering, kan een toelichting als volgt worden gebezigd, Ouderling —, van den Raad der Twaalf —. „The Honour en Dignity of the Priesthood”; bij den schrijver, Improvement Era, Vol 17, no. 5, pp 409—410.

3. „Van Alpheus”, of „Zoon van Alpheus”. — In alle bijbelsche aanhalingen van afzonderlijke vermelding van „Jacobus zoon van Alpheus” (Matth. 10 : 3; Mark. 3 : 18; Luk. 6 : 15; Hand. 1 : 13), is het woord *zoon* door de vertalers er bijgevoegd, en verschijnt daardoor in schrijffletters. De zinsnede in het Griesch luidt „Jacobus van Alpheus”. Dit feit moet geen onnoodig gewicht worden geschonken tot ondersteuning der gedachte dat de bedoelde Jacobus niet de zoon van Alpheus was; want het woord *zoon* is op gelijke wijze in de vertaling van andere aanhalingen gevoegd, in alle waar schrijffletters zijn gebezigd, aanduidende dat die woorden bijgevoegd zijn geworden, b.v. „Jacobus *zoon* van Zebedeus”. Matth. 10 : 2; zie ook Mark. 3 : 17) zie aantekening 1 in verband hiermede.

RIJMPREEKJES.

No. 2. „Heidensche” Leer?

Met de post uit Holland kwam de „Kerkbode” aan uit Rotterdam, mij door een vriend, daar toevend, toegezonden, waarin (ik las het aan

dachtvol) een stuk, wel twee kolommen vol, omtrent het „Mormonisme” werd gevonden.

Er stond veel waarheid in het stuk, doch ook (en dat is 't ongeluk van o zoovele „Christelijke” penners) veel dat niet door den beugel kon, doch dat de schrijver maar verzon — dat maakt van waarheidsvrienden waarheidsschenners.

Want al wat hier werd opgediend, kwam namelijk uit de „Waarheidsvriend”, de „Kerkbô” was maar leentjebuurtje gaan spelen. Maar dat ontslaat hem geenszins, hoor! Hij blijft er óók aansprakelijk voor; hij moet in alle eer of schande deelen.

Mijn preekjesruimte laat niet toe, dat ik een breed verslag hier doe van al wat in 't artikel wordt besproken. Het zij mij echter wel vergund, dat ik bespreek één enkel punt (hoewel 'k om meerder graag een lansje had gebroken).

Ik heb het oog nu op den spot met het „Mormoonsch” geloof in God: de schrijver durft het „heidensch” zelfs te noemen. Dat is geen onbestemd geluid! En waar hij zich zóó krasjes uit, daar hoeft ook ik mijn hart niet te verbloemen.

Daar houdt ik trouwens toch niet van: elk lezer mijner preekjes kan, vertrouwd ik, van mijn open woord getuigen; geen slag-om-d'arm-stijl is mij lief. Welnu, beschouwen wij den grief: Wie, wát is Hij voor Wien „Mormonen” buigen?

De Vader! door den Zoon verkond toen Die Zich op deze aard bevond: „Wie Mij aanschouwt, Philippus, ziet den Vader”. Had Jezus lijf en leden toen? Is 't ongerijmd die vraag te doen? Geduld, zij brengt mij tot mijn doelwit nader.

De Heiland was belichaamd — goed! Een Heilig Mensch van vleesch en bloed; (welk bloed Hij gaf voor Adams kroostgewemel); *Hij rees belichaamd uit het graf*, at visch en honig, ja Hij gaf een Thomas zielsrust eer Hij voer ten hemel.

„Leg in Mijn wonden, hier, uw hand!” Daar gaat die Thomas nu door 't land: „De Christus leeft, is letterlijk verrezen! Hij heeft mijn twijflend hart geheeld. Hij lééft, des Vaders Evenbeeld in liefde en ál: óók in Zijn Glorie-Wezen!”

Klinkt dat niet „heidensch”, „Waarheidsvriend”? Of dacht ge, Thomas was gediend van „Drie-in-één”, „éénswezens” — al die frazen, die uwe „vaders in 't geloof” (blijkbaar voor godlijke inspraak doof) niet in Gods Woord maar wel bij... heidenen lazen!

Wie is er „heidensch” nu? Komaan, wilt ge ons met reuzenbluf verslaan? Dan raad ik u: laat af, 't is nutloos pogen. Wij malen om uw snorktaal niet. 't Wordt tijd dat ge uw „geloof” herziet, blijft ge op Gods Woord, op „bijbelgrondslag” bogen.

Wij leveren onze boodschap af, die de Verrezen Christus gaf: De Vader lééft, Hij heeft opnieuw gesproken. Zijn Kerk, Zijn Priesterschap, Zijn Leer zijn weer op aard; Zijn Naam zij eer! Zijn hand is tot uw redding uitgestoken!

Salt Lake City.

FRANK I. KOOYMAN.

Eeuwigheids munt.

Door RUTH MOENCH BELL.

„Wat is er te doen geweest?” klomk door de telefoon de stem van het hoofd des gezins der Ashcroften.

Mevrouw Ashcroft, door de gebeurtenis van den morgen uit haar invaliden stoel en matje onverschilligheid gerukt, antwoordde eenigszins bits: „Wat er te doen is geweest? die nare telefoon heeft den heelen morgen niets anders gedaan dan bellen.”

„Dat zou ik denken! Ik heb een uur lang geprobeerd om je voor de telefoon te krijgen.”

„Ik hoop dat u mij niet hebt opgebeld om me te vertellen dat hij de groote dokter Banford van London is?”

„Maar dat is hij!” schreeuwde de echtgenoot.

„Dixon heeft mij eerst opgebeld. Hij is werkelijk de groote Banford van London, Engeland, dezelfde bij wien mevrouw Dixon is geweest toen zij op een zending in Londen waren.”

„Ik weet het, mevrouw Dixon heeft me opgebeld. Als een feit hebben vijf menschen me juist opgebeld om mij te zeggen dat hij hier is en ik hem moest raadplegen.”

„Het is nog erger dan dat,” schreeuwde Ashcroft door het toestel. „Dixon gaf mij te kennen dat de geheele stad geïnteresseerd was en hun sympathie met u en uw lijden zouden verliezen als we dokter Banford niet zouden consulteren.”

„Je hebt me toch niet opgebeld om me daartoe te bewegen?”

„Zeer zeker niet. Ik heb u opgebeld om u te gebieden hem te bezoeken. En wat erger is, de rekening heb ik reeds betaald. Honderd dollar is zijn eisch, en ik moest nog vijfhonderd dollar bovendien betalen, voor verzekering van uw goed gedrag.”

„Hè?” klomk het over de lijn op verslagen toon.

„O, waarom heb je dat gedaan?”

„Dixon zegt, we zullen beiden voor een tijdlang in ongenade vallen, om niet te spreken van voor altijd te worden uitgesloten, als ik u de gelegenheid laat missen. Zet uw hoed op. Ik zal in vijf minuten bij je zijn met de auto. Ik wenschte je de eerste patiënt in zijn spreekkamer, te zijn en ook de eerste genezing.”

Mevrouw Ashcroft was spoedig in de auto gezeten naast haar echtgenoot, zich voortspoedende naar het huis van den wereldbekenden geneeskundige.

„Wat zoo'n groot geneeskundige in Utah komt doen, is voor mij een mysterie” merkte zij op; „en hoe hij zich kan veroorloven om vier weken in onze kleine stad door te brengen?”

„Dat is evengoed raadselachtig voor mij,” erkende Ashcroft.

Dixon glimlachte geheimzinnig toen ik hem vroeg: „Hij zeide, er school een geheim achter die de dokter zou ontsluiëren als de vier weken om zijn. Het is een geheim die verband houdt met zijne kunde. Dixon wilde het niet bekend maken. Maar zelfs als de dokter faalt om je te genezen, zegt hij, zullen wij er nimmer spijt van hebben.”

„Maar waar moest dat vijfhonderd dollar bankje voor dienen?”

„Ik moest dat betalen, ingeval je de instructies niet stiptelijk opvolgt. Hij begint niet met je te dokteren voor de vier weken gepasseerd zijn. Hij zal u enkel voorbereiden. De vijfhonderd dollar is dan als waarborg, indien u niet stiptelijk gehoorzaamt. Hij zegt, elke patiënt die hij faalt te genezen, kost hem zooveel in reputatie en praktijk.

„Ik zal trachten goed te zijn.” Een licht glimlachje kwam even op het gelaat van mevrouw Ashcroft die zoo nabij een lach kwam als zij voor jaren had gehad. Bij chronische ziekelijkheid paste geen vroolijke lach.

Mevrouw Ashcroft bevond den geleerde even kort van stof als haar echtgenoot.

„Waar drijft ge uw auto mede?” vroeg hij haar als zij ging zitten. Mevrouw Ashcroft was gewoon aan vriendelijke belangstelling bij de vele vrienden en geneeskundigen. Buitendien zij was gekomen om hare meest belangrijke symptomen te bespreken. Auto, inderdaad!

„Benzine,” antwoordde zij tenslotte met eenige waardigheid.

„Waarom gebruikt u geen chloroform?” vroeg hij.

Als hij op die wijze tegen haar ging schreeuwen, zouden haar zenuwen geheel geschokt worden. Gedurende jaren had ieder, behalve haar man, op gedempten toon gesproken, terwille van hare zenuwen. Ashcroft scheen het zich niet te herinneren. Met prachtige zelfbeheersching antwoordde zij ten laatste:

„Hij zou niet loopen.”

„Hm!” bromde de geleerde. „Hoe ongelijk de machine begiftigd met een geest. Zij loopt voor een tijdlang op bijna alles.

Mevrouw Ashcroft was niet gekomen om over machines te spreken. Zij wachtte in beleedigd stilzwijgen. Maar de dokter wachtte ook. Blijkbaar stond het aan haar om te spreken.

„De onze is een der beste wagens. Hij neemt zelfs de Alton berg op gemiddelde snelheid. Hij heeft ons nog nimmer in den steek gelaten! Wij zouden er niet aan denken om hem te ruilen of er een proef op te nemen.”

„Hoelang denkt u dezen wagen te gebruiken?”

„Drie of vier jaren op zijn hoogst.”

„Drie of vier jaren! Wat een kleinigheid vergeleken met de machine die de ouderdom eens booms belooft is geworden. Die machine die zou wandelen en niet moede worden; die loopen zou zonder uitgeput te raken! Drie of vier jaren! En dan zal het een waardeloos ding zijn, deze machine waarin u zoo'n behagen scheidt en waaraan u zulk een scherpe zorg besteedt. Het zal een vod zijn, alleen geschikt om langs de achterdeuren te gaan tot het ophalen van oude flesschen en oud roest. Het kan niet eens hopen op een opstanding, hernieuwd en eeuwig leven. En zelfs al vulde u haar tank met chloroform en hare deelen met stopverf inplaats van olie, zoude het niet instaat zijn te gaan. Hare ziel zoude niet bewegen worden.”

Mevrouw Ashcroft begon het doelwit van des dokters pijlen op te merken. Hare ziekelijke toestand had haar eenige onderscheiding onder hare vrienden gegeven. Het was dikwijls het punt dat de conversatie voor

een groot deel in beslag nam. Nu voor het eerst gevoelde zij zich beschaamd over haar ziek zijn! Beschaamd over haar lichaam dat zij had toegestaan om zooveel als een waardeloos ding te worden. Des dokters woorden echoden steeds weer in hare ooren. „De ouderdom eens booms belooft geworden.” „Te wandelen en niet moede worden.” „Te loopen en niet uitgeput raken.”

„Ik ben altijd zeer voorzichtig geweest in de keuze van mijn voedsel,” bracht zij uit.

„U kon ook chloroform en stopverf zeer voorzichtig in uw wagen gebruikt hebben. De vertegenwoordiger der firma die uwen wagen gemaakt heeft, raadde u ongetwijfeld benzine en zekere smeeroïën te gebruiken. Het is een questie ziet u van zeer scherpzinnige aanwijzing.”

„Ik was altijd gezond toen ik een meisje was,” poogde mevrouw Ashcroft ter verontschuldiging, voor haren momenteelen toestand, aan te voeren.

„Mijn geachte mevrouw, God zendt de meesten onzer hier gezond. Maar wij komen allen kreupel tot Hem terug. Sommigen met verminkte lichamen! Anderen met verminkte zielen! En weinigen bemerken dat een noddeloos verminkt lichaam de ziel verstrikt en belemmerd en in zichzelf een ontheiliging is.”

Dokter Banford zat voor een oogenblik in gedachten verdiept. Een oogenblik daarna stak hij zijn hand in zijn lessenaar en bracht een bedrukte strook papier te voorschijn.

„Hij die uwe machine gemaakt heeft,” zeide hij op indrukwekkenden toon, „zegt haar hierop te laten loopen.”

Mevrouw Ashcroft liet haar oogen over het papier gaan. Zij stond bijna klaar om te zeggen, dat het met haar een ander geval was. Dat zij tevergeefs getracht had wat anderen zouden doen. Maar de woorden van den dokter klonken haar nog in hare ooren: „Hij die uwe machine gemaakt heeft, zegt haar hierop te laten loopen.”

Zij herlas de woorden:

„Eet, ... met elken maaltijd wat rauwe, ongekoekte vruchten of groenten, appelen, selderij, waterkers, salade, kool, sinaasappelen, vijgen, dadels, etc. En genoeg daarvan. Drinkt, ... dagelijks acht glazen water, voegt daarbij in uw dagelijksch diët, groenten die langzaam achter op de kachel hebben staan te koken. Gebruikt alle sap daarvan, hetzij in soep of saus. Drinkt een of twee glazen melk of karnemelk. Gewichtigst van alle, koopt uw eigen molen om zelf uw eigen tarwe en koren te malen. Bereidt er beschuitbollen, koekjes, pap of cakes en brood van. Dringt er op aan om de ongemalen rijst te hebben. Boter, honing, en stroop zijn allen goede natuurlijke voedingsmiddelen. Maakt alle andere fouten die ge wilt, doch eet zeer spaarzaam vleesch, ingemaakte levensmiddelen en namaak-producten, die onnatuurlijk op fabrieken bereid zijn.”

„Moet ik mijn thee en koffie laten staan?” vroeg mevrouw Ashcroft.

„Heete dranken zijn vaak oorzaak van kanker. Een glas melk of karnemelk bij uwe maaltijden zal u spoedig helpen de heete dranken te vergeten.”

Zij maakte aanstalten om te vertrekken toen de stem van dokter Banford haar terug hield.

„Wandel vandaag twee blokken huizen. Voeg er dagelijks twee blokken bij, totdat gij naar mijn kantoor terugkomt. Geniet bij uwe wandeling van de frissche lucht, de sterren, de wolken, de boomen, het gras, de bloemen en de waterstroomen.”

Mevrouw Ashcroft zuchtte. Het was lang geleden sinds zij getracht had te loopen. De inspanning zou blijken te veel voor haar te zijn.

„Ook medicijnen?” vroeg zij.

„Van dez' week niet,” adviseerde de dokter.

„U bent nog niet klaar voor medicijnen. Wij zullen u eerst eens op-schoonen.”

Mevrouw Ashcroft, bewust van haar dagelijksch bad, de nauwkeurige attentie waaraan haar haar werd onderworpen, haar tanden, nagels en kleeding, keek verontwaardigd op.

„Inwendig!” schreeuwde de geneeskundige.

„Uwe trottoirs zijn wel geplaveid en zorgvuldig geveegd; maar de rioleting daaronder, dat inwendige afvoerkanaal van zes en dertig voet lengte, heeft voor jaren geen goede reiniging gehad.”

„Dan wenscht u mij, voort te gaan met de pillen waaraan ik gewoon ben?”

„Pillen! Wie spreekt van pillen? Ongebuid brood, bereidt van de geheele korrel der tarwe, op de juiste wijze klaargemaakt, niet overgelaten om voor uren te blijven staan totdat het schadelijke bacteria heeft ontwikkeld, dan wel gebakken, dagelijks en genoeg daarvan gegeten met een hoeveelheid water, vruchten en groenten, behoort u inwendig te reinigen en alzoo te houden. U moogt gisticakes gebruiken. Ja, vochtige geperste gisticakes. Die zullen evenals in het brood in het inwendige rijzen of uitzetten, daardoor uw spieren oefening gevende, die zoo lang werkeloos zijn geweest, en opgestopt zijn geworden met namaak-producten die als een kluit in elkaar gaan zitten, een eerste klasse stop vormende, doch geen tegenstand biedende aan de spieren, welke lang hebben opgehouden te werken. Kruipt elken dag voor vijftien minuten op handen en voeten, of zoo u dat liever doet, gaat op uwe knieën en dweilt den vloer. Dat zal u helpen de spieren van het middelrif te oefenen. En doe het elken dag.”

(Wordt vervolgd.)

Conferentie-Aankondiging.

De Groninger Conferentie is bepaald op Zondag 10 April, waarvoor twee vergaderingen werden besproken in de „Harmonie”, Kijk-in-'t-Jatstraat, en wel 's morgens 10 en 's avonds 7 uur.

Bladvulling.

Als er voor het doen van iets geen voldoende reden is, is er voldoende reden om het niet te doen.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. LILLYWHITE.

Assistent:
W. WOLTJER.

De Leugenberg in Zee geworpen.

Hoewel geen voorstander van geestelijk pennegekras tot beantwoording van geschriften dergenen die ons zoo graag wilden neervellen als de houthakker den boom, — het beslist beneden de waardigheid rekenend om er een antwoord op te geven, en het me ook vermoeid om dergelijke onwijze stukken te lezen, absoluut waardeloos zijnde door de bevooroordeeling en de onkunde der schrijvers, die wel met de fouten maar niet met de feiten rekening hebben gehouden —, kan ik in dezen het niet best nalaten, temeer daar ik hierin zulk heerlijk bewijs heb gevonden voor de waarachtige zending van het „Mormonisme”.

De zinsneden van den Eerwaarden? schrijver zijn dikwijls zoo vol beteekenis als de woorden van een Kajafas, die hoewel onbewust, een onomstootelijke waarheid profeteerde. Ook zoo in dit geval, waarom ik enkelen dezer zal overnemen, in de hoop dat we onze geachte vrienden niet al te veel daarmede vermoeien.

De eerste dezer is:

„Het Mormonisme is grof bedrog,” en verwijst dan naar Johannes 4 : 1, dat luidt: „Geliefden, ge'ooft niet eenen iegelijken geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn; want vele valsche profeten zijn uitgegaan in de wereld.” Waarop hij laat volgen:

„Wij willen dat maar aanstonds zeggen, omdat onze eind-uitspraak *„loch niet anders zijn mag.”*”

Spoedig afgehandeld niet waar? ^t Algemeen oordeel is nimmer anders geweest. Christus moest gekruist. Bepaald. Vóór de uitspraak en het verhoor reeds beslist. Geen consideratie. O, ja, hij heeft dingen gedaan die wonderen genoemd werden, maar ^t is toch een Gods lasteraar; en zij? zij waren immers priesters des Allerhoogsten, zij waren edel en goed. „O, Heer, ik ben blij dat ik niet ben als dien tollenaar.”

„De Mormonen willen zoo niet genoemd worden, wijzen dien naam altijd af; ze willen niet genoemd worden naar een mensch; ook willen ze niet als „secte” te boek staan. Ze noemen zichzelf „de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.”

„In dien naam gluurt al dadelijk u tegen die zelfgenoezaamheid, aan sectaristen eigen. Zij zijn de Kerk van Christus. Anderen zijn dat niet. Zij zijn de heiligen. Anderen mogen toezien. Zij leven bij de komst van Christus. Anderen leven daar los van. Jammer dat bij dat alles niet Gods Woord, maar eigen meening het „middelpunt is.”

Hoe gaarne wiegt men zich in slaap en hoe gaarne zou men de uitspraak Gods willen logenstraffen; en maar geheel naar eigen goëdvinden handelen. De tekst door den Grooten Meester aangehaald, is ook hier niet

van onpas : „Jeruzalem, Jeruzalem, gij die de profeten doodt, en steenigt die tot u gezonden zijn, hoe menigmaal heb ik u bijeen willen vergaderen als een heu hare kiekens onder hare vleugelen vergadert, en gij hebt niet gewild.” (Luk. 13:34).

Wanneer wij niet met den naam Mormonen willen worden aangesproken, dan moet u niet denken dat ons dien naam niet goed genoeg zou zijn; o, men weet zeker niet eens de bedoeling van dien naam. Wij gaan zelfs trotsch op dien bijnaam. Maar het is niet de ware naam en dat gaat toch niet, om onder een pseudoniem te gaan. Wij hebben geen recht ons een anderen naam te geven dan dien Hij ons gegeven heeft. Geen verandering in eenige mate toegestaan, en de duizende namen die men ons wel zou willen geven, kunnen daarin geen verandering brengen. Is dit niet een eer dien naam te dragen, een grooten gunst om naar Zijn naam genoemd te worden? Waarom worden anderen ook niet zoo genoemd? Waarom zouden we niet dien naam geven aan een instelling die niet van den mensch is of mag wezen? En waarom daar nu kwaad in gezien, inplaats van een erkenning van het Goddelijke Hoofd, die het alleenzeggingschap heeft?

Is het niet: „Wij steenigen u niet over eenig goed werk, maar omdat gij, een mensch zijnde, uzelfen God maakt.”

De priesterlijke kaste, het Sanhedrin, meereendeels uit de welgestelde bevolking der Joden, dacht er indertijd ook zoo over. Het was eigenwaan van die volgelingen van den Nazarener, die te lui was om te werken, en een „dweeperige oproermaker” was, die het volk tot verzet opzette tegen hen, die altijd den vrede hadden verkondigd, om te meenen de waarheid te hebben. Wie had het recht hen, die aanspraak maakten op het priesterlijk recht van uit de dagen van de exodus van God door een Mozes op hen bevestigd, te beoordeelen; en wel op een wijze, als die verachte Nazarener deed, die aanzat met hoeren en tollenaars, die een vraat en wijnzuiper was, die het land in ledigheid afliep, zich niet ontzag om de Sabbath te schenden en nog, o, zooveel meer van die goddeloosheden verrichtte. Gruwelijk was het hem te hooren hoe hij die achtenswaardige mannen bestempelde. Gij Farizeërs, gij schriftgeleerden, gij geveinsden, van buiten reinigt gij den drinkbeker en den schotel, maar van binnen zijn zij vol roef en onmatigheid. En Hij sprak het wee over hen uit. Hoe is het mogelijk, hoe durft hij een priester des Heeren tegen te staan. Ja, nog erger, Hij beschuldigt hen nog van erger dingen, dat hoewel de menschen vertrouwen in hen stelden en meenden den hemel te kunnen beërven, waren zij schuldig aan hunne grootste teleurstelling, want zij weerhielden nog die ingaan zouden, den hemel voor hen sluitende. „Slangen en adderengebroidsels, hoe zoudt gij de helsche verdoemenis ontvlieden.” O, was het niet den kruisdood waardig? Gluurde uit die gezegden ook niet de eigenaardigheid aan sectaristen eigen tegen. Hij was degene die gezonden was. Niet zij. Hij was degene die het leven was en de waarheid. Zij niet. Het eenigste wat zij deden was de graven te bouwen der gedoode profeten en de levenden te doodden, gelijk hunne vaders dat gedaan hadden. Is er een andere geest onder het volk van thans?

Zij waren het zaad van Abraham en hadden Mozes tot een profet. O, neen, zegt dien Jezus, want dan zoudt gij mij gekend hebben, want door al die profeten heb ik u mijn komst laten bekend maken. Wat? Zijn komst laten bekend maken? We hebben nooit van een Jezus gehoord. Wel andere namen, zeer vele, en ook niet dat hij zoo arm en naar de wereld onmachtig was. We hebben niet anders gemeend als dat hij zou komen met een zwaard in zijn hand en een kroon op zijn hoofd om den open zetel van David te beklimmen om den wereldschen Goliath voorgoed te verslaan. Prediken konden zij zelf immers wel, daar waren zij immers machtig in.

En dan wat predikte hij nog. Predikten zij niet veel mooier, van de geschiedenissen des machtigen Israëls, hoe die hen altijd geholpen had, verlost uit de macht der heidenen, en hoe zij ze versloegen, en steeds weer het uitverkoren volk Gods bleken te zijn. En hij? Hij predikte slechts van bekeering, herstelling voor gedaan onrecht, wedergeboorte, 't was in al zijne reden, altijd daarop doelende. Daarbij had hij nog twaalf mannen in zijn dienst genomen die ook al niets waren, die hem overal volgden. Zij waren niet eens uit de stam van Levi dat hun het recht gaf om priester te zijn, maar gewone volksmensen. En zij zaten meestal onder dat gepeupel dat arme volk, waarvoor men zich beslist moest schamen om mee om te gaan. „*Neen hoor, het is nog maar het beste dat hij sterft, dan dat een gansch volk verloren gaat.*”

Wat is het Mormonisme? Uit bedrog en hoogmoed voortgekomen? Ja, natuurlijk, anders niet. Wie zegt dat? Wel, natuurlijk zij die het weten, de rechtvaardigen, die de menschen willen waarschuwen voor de sluwe en lage listen der Mormoonsche zendelingen, die hunne tehuizen hebben verlaten, hun geld erbij inschieten, het geregelde huiselijke leven daarom moeten missen, hun ongeluk verder brengende, bij hun familiën en vrienden om na eenigen tijd arm naar de wereld terug te keeren.

Wat is een secte? Een secte is een deel van of iets voortgekomen uit iets anders. Zijn wij dat? Men moet toch zeker toegeven, zelfs al waren wij waar anderen ons van willen betichten, anti-christen, dan nog blijft het dat wij niet uit andere kerken zijn voortgekomen. We laten immers heelemaal geen verwantschap zien. We zijn geen kinderen van de vrouw, die om haar overspeligheid met de rijken en grooten dezer aarde, door God verfoeid moest worden. Wij zijn niet in dezelfde fout gevallen, van verdraaiing der beginselen van zaligheid naar eigen opvatting en meening, of ze verdraaid te houden, want het is immers gezegd, den Apostelen bevolen, „te leeren onderhouden, alles wat Hij hun geboden had.” Bijaldien hebben wij niet het recht iets dergelijks te doen en wijl „gehoorzaamheid is meer dan offerande” van te groote beteekenis is, gevoelen wij dat het ons aldus gedaan, meer heil zal aanbrengen.

Wie heeft ons gezegd dat de Kerk aldus moest genaamd worden? Het is te vreemd voor de wereld om aan te nemen dat er werkelijk een God bestaat, die van den hemel kan spreken, om Zijn wil den mensch bekend te maken. Allen gelooven in den bijbel, in de profeten van eertijds, doch als die nu zouden bestaan, dan ook? O, neen, dan niet! Veel meer wordt dan bevonden als in Lukas 11: 47, 48. „*Wee u, want gij bouwt de graven*

der Profeten, en uw vaderen hebben ze gedood. Zoo getuigt gij dan dat gij mede behagen hebt aan de werken uwer vaderen; want zij hebben ze gedood en gij bouwt hunne graven."

Wij trachten niet een mooien naam te bedenken. Maar er is geen anderen naam onder den hemel gegeven. Die dien naam niet erkennen, zullen niet erkend worden.

„Hoe is de secte ontstaan?

„Door bedrog en geestelijken hoogmoed."

O, wat bent u slecht ingelicht, mijnheer. Weet u wel dat het een jongen van veertien jaren was, die de geheele geestelijke kaste durfde te trotseeren? Weet u wel, dat de Heere zeide: „in den mond van twee of drie getuigen zal alle woord bestaan?" Weet U wel dat er meer dan twee of drie waren die van dit werk getuigd hebben en dat die nimmer de waarachtigheid daarvan ontkent hebben? Uw antwoord daarop zal natuurlijk zijn als in uwe artikelen werd gevonden die, dat zult u moeten instemmen, alles behalve de waarheid is en dus een christen onwaardig. We zullen het hier herhalen.

„Maar toen die mannen eerst volgelingen van Smith, later in „vijanden verkeerd waren, hebben ze verzekerd door Smith te „zijn omgekocht, om een valsch getuigenis in deze te geven, daar „zij in werkelijkheid nooit of te nimmer iets van Smith's wonder- „boek hadden aanschouwd."

Het is gelukkig dat er voldoende getuigen zijn om uw woord absoluut nietig te verklaren en zal daarvoor de getuigenis van Oliver Cowdery, quoteeren, die hij onder aanhooring van twee duizend zielen heeft gegeven.

In October van het jaar 1848, na een afwezigheid van elf jaren, keerde Oliver Cowdery tot de Kerk terug. Te dien tijde was de groote uittocht naar de Rocky Mountains gaande. Een groot aantal heiligen waren tijdelijk te Kaneshville (nu Council Bluffs) Iowa, gevestigd, en op den 21en October van hetzelfde jaar, werd een speciale conferentie gehouden onder presidium van Ouderling Hyde, van den Raad der Twaalf, waar de begeerte van Oliver Cowdery in overweging genomen zou worden. Voor die conferentie waar ongeveer twee duizend menschen aanwezig waren, zeide Oliver Cowdery:

„Vrienden en broeders. Mijn naam is Cowdery, Oliver Cowdery.

„In het begin der geschiedenis dezer Kerk, was ik nauw met haar „verbonden, en zat mede in haar raadsvergaderingen. Waar is het, „dat de genadegaven en roepingen Gods onberouwelijk zijn; niet „omdat ik beter was dan de rest van het menschedom werd ik ge- „roepen; maar, om de doeleinden Gods te vervullen, waarvoor Hij „mij riep tot een hooge en heilige positie.

„Ik schreef met mijn eigen pen, het geheele Boek van Mormon „(behalve enkele pagina's), zooals het voortgebracht werd door „den Profect Joseph Smith, terwijl hij het vertaalde door middel „van den Urim en Thummim, of, zooals zij in dat boek genoemd „worden, „heilige vertolkers". Mijn oog aanschouwde, en met mijne „handen betastte ik de „Heilige Vertolkers".

„Dat boek is waarachtig, Sidney Rigdon schreef het niet, Spaulding schreef het evenmin. Ik zelf heb het geschreven wanneer de lippen des profeten ze voortbrachten. Het bevat het eeuwige Evangelie en werd in vervulling der openbaring van Johannes voor de kinderen der menschen gegeven, waar dit zegt: „Ik zag een engel vliegende in het midden des hemels, hebbende het eeuwige Evangelie, om te verkondigen aan alle naties, geslacht en taal en volk.” Het bevat de beginselen van zaligheid, en indien u, mijne toehoorders, in zijn licht wandelt, zijn voorschriften volgt, zult u verlost worden en een eeuwige zaligheid in het Koninkrijk van God ontvangen. Broeder Hyde heeft juist gezegd dat het zeer gewichtig is te blijven in het rechte kanaal, om het gevaar van stranden te voorkomen. Dat is waar. Dat rechte kanaal is hier. Het heilige priesterschap is hier.”

„Ik was met Joseph Smith aanwezig toen een heilige engel van God van den hemel nederkwam en op ons het lagere of Aäronische priesterschap bevestigde, of herstelde, en zeide te zelfder tijd, dat het gedurende het bestaan dezer aarde daarvan niet weder zoude worden weggenomen. Ook was ik aanwezig met Joseph Smith toen het hoogere of Melchizedeksche priesterschap, door heilige engelen uit den hemel, op ons werd bevestigd, welk priesterschap wij daarna op elkander bevestigden, volgens den wil van God. Dit priesterschap, zooals toen verklaard werd, is ook om op deze aarde te verblijven tot het einde des tijds. Het heilige priesterschap, of Goddelijke volmacht, bevestigden wij toen op velen, en het is evengoed en geldig alsof God het persoonlijk had gedaan.”

„Ik legde mijn hand op dien man — ja, ik legde mijn rechter hand op zijn hoofd (wijzende op broeder Hyde), en bevestigde op hem het priesterschap, welk priesterschap hij thans nog bezit. Hij werd ook door mij, door het gebed des geloofs, geroepen om een Apostel des Heeren te zijn.”

Oliver Cowdery was bij uitspraak van een Hoogen Raad der Kerk ongeveer tien jaren tevoren afgesneden, waardoor sommigen dachten dat slecht; eveneens door zulk een Hoogen Raad een uitspraak tot zijn herstelling kon worden verkregen. Dientengevolge werd zulk een Hooge Raad bijeen geroepen, alwaar in den loop der verhandeling Oliver Cowdery zeide:

„Broeders, gedurende een aantal jaren ben ik van u gescheiden geweest. Ik verlang nu om terug te komen. Ik wensch in alle nederigheid te komen, en een onder uw midden te zijn. Ik zoek geene verhooging. Mijn begeerte is slechts met u te mogen worden gerekend. Ik ben buiten de Kerk. Ik ben geen lid der Kerk, maar ik wensch een lid derzelve te worden. Ik wensch door de Deur in te gaan. Ik ken de Deur. Ik ben niet gekomen om een voorrang te hebben. Ik kom nederig en verlaat mij op het besluit van dezen Raad, wetende, met zekerheid, dat zijn besluiten recht zijn, en zouden worden gehoorzaamd.”

Er werd na bespreking ten gunste van Oliver Cowdery beslist welke in de Kerk door den doop ontvangen werd.

Hier waren verscheidene personen bij tegenwoordig en geven daar getuigenis van, en ik zal op mij nemen om de verklaringen der getuigen van het boek van Mormon in gedeelten in „De Ster“ te plaatsen, opdat allen met die geschiedenis grondig bekend zullen worden. Ik laat hier nog een schriftelijke getuigenis van hem volgen.

„Terwijl duisternis de aarde bedekte en groote donkerheid de volken, „lang na de goddelijke volmacht tot bediening der heilige aan- „gelegenheden weggenomen was, opende de Heere de Hemelen en „zond Zijn Woord ter verlossing van Israël voort. In vervulling „der heilige schriften, werd het eeuwige evangelie door den mach- „tigen engel (Moroni) verkondigd die, bekleed met de volmacht „zijner zending, eere tot God in den Hooge bracht. Dit evangelie „is de steen die zonder handen van den berg zou worden gehou- „wen. Johannes, de dooper, de sleutelen van het Aäronische pries- „terschap houdende; en Petrus, Jacobus en Johannes, de sleutelen „houdende van het Melchizedeksche priesterschap, hebben voor „de erfgenamen der zaligheid bediend en met deze macht verordi- „neerden zij mannen tot hetzelfde priesterschap. Deze priester- „schappen met hunne volmacht, zijn nu en moeten altijd in de kerk „van Jezus Christus van de heiligen der Laatste Dagen zijn. Ge- „zegend is de ouderling die het ontvangen heeft, en driedubbeld „gezegend en heilig is hij die zal volharden tot het einde.“

„Ontvang verzekering, waarde broeder, van de ongeveinsde „gebeden van hem die, verbonden met Joseph den Ziener, gezegend „was met de bovenvermelde bediening en die ernstiglijk en eer- „biediglijk hoopt, u in de Celestiale heerlijkheid te ontmoeten.“

(w. g.) OLIVER COWDERY.

Januari 13, 1849.

Aan Ouderling SAMUEL W. RICHARDS.

Ik heb hier niet alle getuigenissen dezer gebeurtenis willen mede- deelen, van hen die persoonlijk met hem omgingen, doch wil nog even David Whitmer's getuigenis hier bijvoegen.

„Oliver Cowdery stierf als de gelukkigste man die ik ooit gezien „heb. Na handdrukken gewisseld te hebben met zijn familie en „zijn vrouw en dochter vaarwel kussende, zeide hij: „Nu leg ik „mij voor de laatste keer neder; ik ga tot mijn Verlosser,“ en hij „stierf onmiddellijk, met een glimlach op zijn gelaat.“

Deze verklaring stemt overeen met die welke David Whitmer publi- ceerde in zijn „Rede tot alle geloovers in Christus“:

„Noch Oliver Cowdery, noch Martin Harris hebben ooit hunne „getuigenis verloochend. Zij stierven beiden opnieuw de waarheid „van het Boek van Mormon bevestigende. Ik was aan het sterfbed „van Oliver Cowdery, en zijn laatste woorden waren: „Broeder „David, wees getrouw aan uw getuigenis van het Boek van „Mormon.“ Hij stierf te Richmond, Missouri, den 3en Maart 1850.

„Vele getuigen wonen thans nog in Richmond, — dit werd gezegd „in 1887 — die willen getuigen van de waarachtigheid dezer feiten, „zoo goed als van zijn goed karakter.”

Dit is slechts een der vele getuigen die niet altijd in sympathie gebleven zijn, wat geheel anders klinkt dan hetgeen van de „would be”weters komt. Staatsbescherming en geldelijke belooning waren niet in staat deze mannen te bewegen hun getuigenis dezer dingen te doen verloochenen, zelfs in het gezicht van den dood. Doch dat heeft geen gewicht. De onwaarheid wordt in den regel niet onderzocht om te weten of het beneden het peil van den mensch is. Op de getuigenis van dezen Oliver Cowdery valt dan ook uwe geheele stelling en behoeft men feitelijk niet eens verder te gaan. Want het komt alles uit een bron die alles behalve rein of zuiver genoemd kan worden.

U wilt bewijzen wat u zegt. Is het u niet eenigszins vreemd dat u moet instemmen dat het wonderen heeft gewerkt? Schijnen uw eigen woorden niet vreemd? wanneer u zegt:

„Toch is het Mormonisme een machtig verschijnsel in de wereld „geworden. Zijn organisatie, zijn actie, zijn zendingswerk onder „schier alle beschaafde volken spreekt luide van grootheid, ijver „en kracht, zoodat ieder die een oog heeft voor de „geestelijke „streamingen” onzer dagen, goed zal doen ook met het Mormonisme „te rekenen en zich eenigszins op de hoogte te stellen van deze „secte.”

Hoe is het mogelijk voor een verdrukt volk zich op dusdanige wijze te ontplooiën als het niet had die godsdienstige overtuiging die altijd de kracht is geweest tot voortzetting. (Wordt vervlogd.)

Heb uw naasten lief gelijk u zelve.

Door Ouderling A. DALEBOUT.

Door openbaring is ons bekend geworden, dat zij die een getuigenis van Jezus Christus ontvangen hebben, hunne naasten zouden waarschuwen. Wie zijn onze naasten? „De gelijkenis van Jezus Christus van den barmhartigen Samaritaan behoeft geen verduidelijking, meent niets minder dan balsem te verleenē dengene die onmiddellijke hulp behoeft. Wij leven in een tijd dat het hart des menschen bezwijkt van vrees en verwachting voor de cordeelen die het aardrijk zullen overkomen. De mensch staat voor een gewichtig raadsel, ongeloof heeft toegenomen door het verdraaien der schriften (2 Pet. 3 : 16) en de sleutelen van Gods gezag is in het oordeel van den mensch, iets dat tot het verleden behoort. De hemelen zijn gesloten, zegt men; men zoekt naar iets, wat de raadselen des levens wil oplossen, doch onder die groote massa bevinden zich enkelen, hoewel het spoor bijster geraakt, die zoekende zijn om een licht te ontwaren in Gods geschreven woord, maar worden door alle wind der leer heen en weer bewogen, en wanhoop staat voor hun; toch worden er enkelen gevonden die begiftigd worden als een Cornelius van ouds, welke ondervinden dat hunne aalmoezen en gebeden den Heere gedachtig zijn geworden, maar niet weten waarheen zich te wenden, want een

Petrus aan den oever der zee bij den lederbereider, en Ananias in de straat genaamd „de Rechte” zijn niet meer, dus moeten zij naar andere adressen verwezen worden.

Wederom zijn Gods knechten onder ons, want Johannes de Dooper bracht het in de volgende manier: „Op u mijn mededienstknechten verzegel ik het Priesterschap dat niet meer van de aarde zal weggenomen worden;” en nu verstaan wij wat vroegere dienaren des woords verstonen: Rom. 10 : 12—16: O, wat een heugelijke tijding. Hebben wij onze bloedverwanten, vrienden en kennissen met het gewicht onzer boodschap in kennis gesteld? Dan aan den arbeid met den geest der Emmausgangers. Geen verontschuldiging, door te denken zij zullen onze boodschap niet aannemen. Philippus wist ook niet dat de kamerling op hem was wachtende, noch wist Paulus dat door in den kerker geworpen te zijn, hij den stokbewaarder overtuigde van zijn boodschap.

De Heere heeft gezegd dat Hij niet tevreden is met hen die altijd geboden moeten worden, zoo nu begonnen met onvermoeiden ijver, om deze gewichtige boodschap bekend te maken hun, die zoekende zijn naar de fontein des levens, want wanneer ge maar een ziel van de dwaling zijns wegs bekeert, zult ge uw loon niet verliezen (Jacobus 5 : 19—20). Niet te gauw teleurgesteld, omdat wij de vruchten van onzen arbeid niet den weg zagen komen zooals wij dat verwachtten, zaait en plant gij maar, een ander maakt nat, maar God geeft den wasdom, en dit komt ons ook vaak ten goede, opdat wij niet ons eigen eer zouden zoeken en ons zelven verheffen. 2 Cor. 12 : 7—8.

„Werpt dan uw brood uit op het water en na vele dagen zult gij het wedervinden.”

Mochten de lezers der Ster hier of in Amerika door omstandigheden verhinderd zijn, geef dan de namen en adressen aan de zendelingen in dit land werkzaam. Wij wenschen uw medewerking, de oogst is groot, maar de arbeiders zijn weinigen. Wilt ge ons dan helpen om dit Evangelie anderen bekend te maken?

Hier de adressen van de Rotterdamsche Conferentie:

A. Dalebout, G. v. d. Waard, St. Janstr. 15a, R'dam, voor Rotterdam, Schiedam en omstreken. A. Kruys en A. Sligting, Bilderdijkstraat 26, Den Haag, voor den Haag en omstreken. John Vreeken en J. Konig, Ferd. Bolsingel 116 rd, Dordrecht, voor Dordrecht en omstreken. H. Boekweg en S. R. Carpenter, Dertien Huizen 8, Delft.

INHOUD.

De Verkoren Twaalf	Blz. 97	Bladvulling	Blz. 104
Rijmpreekjes - (Heidensche		De Leugenberg in Zee ge-	
Leer	„ 99.	worpen	„ 105
Eeuwigheidsmunt	„ 101	Heb u naasten lief gelijk	
Conferentie-Aankondiging	„ 104	uzelven	„ 111

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16b, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.